

K moci se dostali gauneři, kteří žvaní o dezinformacích. Lidé na to naskakují

 radiouniversum.cz/bernard-stanislav-1d-k-moci-se-dostali-gauneri-kteri-zvani-o-dezinformacich-lide-na-to-naskakuji

Stanislav Bernard Díl 1/2

Text 3.9.2024 27 min Přehrát

#Společnost

Milí posluchači, vítíte u pořadu Kupředu do minulosti. Od mikrofonu vás zdraví Martina Kociánová, ze zákulisí Ladislav Henek. Dnes bude náš úvod trochu atypický, protože rovnou představím hosta, a představím ho stručně, protože v jeho případě stačí říct jen Stanislav Bernard.

Martina: Vy určitě víte, je to jeden z nejznámějších pivovarníků, úspěšný podnikatel. Ale my jsme se setkali, a tento pořad vysíláme, v září roku 2024. A já bych to teď otočila: Podívejme se jen pár let zpátky do jiného roku, a zároveň září – dne 9. září byla zavedena v Praze povinnost roušek v obchodech a nákupních centrech. Od půlnoci do šesté hodiny ranní jsou uzavřeny provozovny stravovacích služeb, včetně barů a nočních klubů. Pak tady máme informaci evolučního biologa, parazitologa, kdy Jaroslav Flégr 11. září řekl, že možný počet obětí na covid 19 by mohlo být 50 000 úmrtí. A 13. září Roman Prymula řekl, že probíhá druhá vlna epidemie, a ministr zdravotnictví Adam Vojtěch 17. září oznámil, že v brzké době dál zpřísní opatření proti epidemii. Nošení roušek i venku, na vysokých školách zavedena distanční výuka, a jeden ministr odstoupil, a druhý přistoupil, a mohla bych pokračovat ještě dál. A zakončím to, že na území České republiky byl dne 30. září vyhlášen nouzový stav s platností do 5. října na dobu 30 dnů. Já jsem řekla jenom některé takové highlighty toho září před čtyřmi roky. Stanislave, přijde ti to ještě vlastně uvěřitelné? Máš pocit, žeš to žil?

Stanislav Bernard: Žil jsem to. Upřímně, když to nastalo, já jsem se na to snažil dívat tak, že ta epidemie skutečně existuje a že i roušky by třeba mohly být něčemu nápomocné. Takže jsem se to snažil prostě respektovat. Až do chvíle, než jsem zjistil, že to je trošku jinak. Takže jsem to žil. A pak pamatuju, že mainstreamová média byla plná covidu, pořád, neustále statistiky, neustále o tom, kolik lidí je infikováno...

Martina: Covid zpravodajství.

Stanislav Bernard: A tak dále, a tak dále. A toto všechno skončilo v momentě, kdy začala válka na Ukrajině. A to bych řekl, že to byl pro mě na tom všem zajímavý moment.

Martina: To jsi byl tedy trpělivý, že sis až za dva roky řekl, že něco nehraje.

Stanislav Bernard: Já bych neřekl, že jsem byl trpělivý, já jsem to bral tak, jak to je, že prostě život přináší různé změny. A toto byla velká změna, ale nebral jsem to špatně, nebo něco takového.

Martina: Zejména ze začátku to člověk bral s respektem. A já jsem si tímto úvodem zajišťovala předpolí pro to, abych se mohla zeptat: V té době totiž, onoho horkého září roku 2020, jsme si všichni přáli dvě věci: Přežít, a aby se všechno zase vrátilo do normálu. Když se teď podíváš kolem sebe, vrátil se svět do normálu, pokud za normál budeme považovat dobu před covidem?

Stanislav Bernard: Určitě ne, protože situace je jaká? Je tady prostě válka, která je nějakým způsobem vedena, jsou tady snahy lidí, že by se to mělo uklidnit, že by se mělo uzavřít příměří, a do toho jsou tady snahy vlády, a tak dále, to dále podporovat. Takže to určitě není normál.

Martina: Ty jsi teď uvedl jeden příklad toho, v čem situace není v žádném případě v normálu.

Stanislav Bernard: Taky je tady spousta dalších věcí.

Martina: A co zůstalo jako rezidua? Co si neseme od té doby?

Stanislav Bernard: Obrovské zadlužování, inflace, a tak dále a tak dále. Ekonomika je v troskách.

Martina: Tak tomu se budeme, s tak úspěšným podnikatelem, jako jsi ty, věnovat podrobněji. Ale já se ještě vrátím k jednomu tvému rozhovoru v září 2020, kde jsi mluvil pro iDnes o degeneraci a úpadku, a také o tom, že společnost na Západě už není svobodná. Tak už jsme si pomohli, už jsme to napravili, je to pryč – jak se říká v mém oblíbeném filmu – opatření přijata, důvěra obnovena, nebo to stále trvá? Když jsi řekl, že společnost na Západě už není svobodná – a řekl jsi to v září 2020 – tak kde jsme dnes?

Stanislav Bernard: Nevím. Mám pocit, že to neustále pokračuje – degenerace a absence demokracie, a tak dále.

Dav je strašně snadno manipulovatelný, nátlak je obrovský, a lidé to ignorují. Většina chce normálně žít, mít se dobře, nechce se zabývat politikou.

Martina: Já jsem ty časy vzpomínala proto, že je vlastně velmi prospěšná připomínka, abychom si uvědomili, jak málo nám stačí, abychom nasedli na leccos, abychom s námi nechali stát, úřady, jednotlivé úředníky manipulovat, a jaké věci – i důležité – jim mohou ve výsledku posloužit jako záminky k omezení svobody jednotlivců, skupin. Myslíš, že v tomto případě jsme se poučili? A že nás covid učinil ostražitější?

Stanislav Bernard: Ne. Bohužel ne.

Martina: Jak je to možné? To, že se nepoučíme z historie, dobře. Třeba jsou pro nás francouzská revoluce, nebo události, kdy chtěl Oliver Cromwell konečně Anglii učinit svobodnou proto, aby se v Británii vzápětí stal lordem protektorem, trochu daleko, takže třeba nám mohou tyto konotace unikat. Ale toto jsou jenom čtyři roky. Proč jsme se nepoučili? Máš na to nějakou teorii?

Stanislav Bernard: Řekl bych, že dav je strašně snadno manipulovatelný. A to se tady děje, že spousta lidí chce normálně žít, spousta lidí se chce mít dobře, spousta lidí se nechce neustále zabývat nějakou politikou, nějakými omezeními a podobně, prostě věnují pozornost svému okolí. A to je v pořádku. Problém je ten, že nátlak je obrovský a že lidé, kteří by se tomu vzepřeli, kdyby se tomu trošku víc věnovali, to vlastně ignorují, což svým způsobem vnímám jako dobré, protože není možné, aby všichni nějakým způsobem reagovali na kroky vlády a podobně.

Martina: Stanislave Bernarde, ty jsi teď řekl jednu velmi důležitou věc: „Dav je manipulovatelný“. O psychologii davu toho bylo napsáno dost. Na druhou stranu, za covidu, bylo markantní, že snaha, kterak manipulovat s lidmi je naprosto, a především v tom, oddělit, rozdělit, vytvořit jedince – já tomu říkám opuštěnce – protože takový člověk se pak opravdu cítí velmi sám. A z toho – když budu mudrlant – mi vyplývá, že síla je v malých skupinách. Přidal by ses ke mně? Nebýt ani úplně sám a ani se nezařadit do davu?

Stanislav Bernard: Těžko říct, Já jsem se vždycky snažil přemýšlet vlastní hlavou.

Martina: Takže, ty jsi rád, když si věci promyslíš, domyslíš, zanalyzuješ, a ty sám si z toho uděláš výstup?

Stanislav Bernard: Hm, takhle to je.

Martina: Možná proto jsi tam, kde jsi. Když si vzpomenu na reklamu, kterou jste natočili v době covidu, tak tam jste změnili jedno písmenko. Svět se zbláznil – a nikoliv už „držte se“, ale „držme se“. Tato reklama byla velmi dojemná, a vlastně popírala veškeré náležitosti, které reklama má mít. Byl to spíš vzkaz, prosba. Řekni mi, podařilo se vám spojit lidi, aby se drželi navzájem, to „držme se“, podařilo se aspoň něco v tom udělat?

Stanislav Bernard: Řekl bych to tak: Když se tato reklama vysílala, když byla v televizi, a podobně, tak jsme dostali obrovskou spoustu vzkazů, lidé byli úplně nadšení touto reklamou. A bylo to skutečně proto, že to šlo úplně proti tomu, kam se společnost ubírá. Prostě „obejmi, obejmi mě, obejměme se...“

Martina: Obejměme se.... a máme to. Obejměme se.

Stanislav Bernard: Obejměme se. Tak.

Martina: Je to takový malý překladatelský oříšek.

Stanislav Bernard: Bylo to vlastně pět takových příběhů, a byl tam třeba hospodský v zavřené hospodě, a smutně vyhlížel, že mu nechodí lidé. A pro mě byl asi nejsilnější moment, kdy byl doma starý pán, a koukal do zdi, úplně opuštěný, a pak za ním přišla jeho vnučka, a pustila starou desku, a vzala ho, a začali spolu tančit. A to bylo pro mne tak obrovsky dojemné, že to stálo za to. Zkrátka v té době – ty ses ptala, jestli se nám podařilo lidi spojit – bych řekl, že v té chvíli to na nějakou dobu pomohlo. A pak se to zase překrylo spoustou dalších a dalších nesmyslů, které se na nás valí.

K moci se dostali gauneři, a žvaní o dezinformacích. Zvláštní je, že lidé na to naskakují.

Martina: Já jsem v té chvíli velmi ocenila, že jste měli – než udeřil covid, než udeřila, řekněme, těžká doba – připravenou úplně jinou reklamu, rozřehtanou, veselou, praštěnou, ale dokázali jste říct: Ne, na to teď není doba. Už je zase doba na smích?

Stanislav Bernard: Tak my teď vlastně máme jednu reklamu, kterou – říká můj společník, Pepa Vávra – o tom, jak namíchal grep. To je vyloženě produktová reklama, ale moc se mi líbí, protože je to reklama, že jsem prostě dělal nealko pivo, vzal trochu grepové šťávy, nalil to do sklínky, nalil tam nealko pivo, zamíchal lžící, a řekl: „Tak, a je to!“, a začal se smát. Prostě úplně jednoduchá reklama, a zase je to jiné než ostatní reklamy, které jsou plné všelijakých efektů a blbostí.

Martina: Měl přiletět sokol, smočit se, a křídlem prohrábnout nealko pivo, a omylem „grep“.

Stanislav Bernard: My se snažíme dělat tuhle produktovou reklamu, je to obrovsky úspěšné, takže jsem rád, že se nám taky něco daří.

Martina: Vám se toho daří, myslím, docela dost.

Stanislav Bernard: Děkuji.

Martina: Ale, když se podíváme ještě zpětně, tak co považuješ za to, co nám ještě z té doby zůstalo nejhoršího? Protože už jsi tady řekl: Ekonomika v troskách, propad businessu, zmínili jsme poměrně nevídané zásahy státu do naší svobody a do vysloveně ústavních svobod, rozrušení mezilidských vztahů. Co vlastně považuješ z té doby za dědictví, které ulpělo, a nepodařilo se nám ho bohužel setřást?

Stanislav Bernard: V poslední době jsem zaslechl, že jsou lidé propouštěni z práce za své názory – tak toho jsem si myslel, že se už nedožiju.

Martina: A teď nevím, jestli žijeme dlouho, nebo je něco špatně.

Stanislav Bernard: A přijde mi, že to je poměrně krátká doba od revoluce – i když už nějaká doba uplynula. Ale jací gauneři se teď dostali k moci? A je úplně zvláštní, že na to lidi naskakují. To je to, o čem jsme se bavili před chvílkou – prostě žvanění o dezinformacích, žvanění o cenzuře – to je skutečně špatné.

Martina: Ty jsi teď řekl: „Jací gauneři se teď dostali k moci.“ Kdybys teď řekl hospodským, nebo garážovým hospodám, že jim dáš, nebo prodáš, levně pár sudů skvělého ležáku, a oni by přišli, svolali hosty, sousedy, štamgasty, narazili, a byla by tam třeba sodovka s něčím, tak myslím, že by se pravděpodobně strhla lavina stížností. Vaše reklamační oddělení by mělo plné ruce práce, právníci by měli plné ruce práce, novináři by psali a psali, protože jsi neudělal něco, co jsi

slíbil, a porušil jsi zásady řemesla, jakési stavovské cti. Řekni mi, čím to je, že když něco úplně stejného udělá politik, tak se neděje nic? Protože to je taky řemeslo.

Stanislav Bernard: Já si nemyslím, že se neděje nic. Myslím, že tahle vláda má oblibu – nebo jak to nazvat – asi pětinovou, takže si nemyslím, že se neděje nic. Myslím, že tihle lidé si podepsali svůj bílko šek do příštích voleb – že je nikdo nemůže zvolit.

Martina: Tak nám vládnou dál lidé, kteří nemají důvěru, ale vládnou. Dál podepisují věci, které ovlivní život tvého podnikání do budoucna, ale i podnikání tvého syna, životy, a tak dále, zatímco s tebou by zákazníci zatočili hned.

Stanislav Bernard: Samozřejmě, je to tak.

Martina: A přitom vzniklé škody, které....

Stanislav Bernard: Jsou mnohonásobně větší.

Mainstreamová média jdou vládě na ruku. Vláda naslibovala, že uvedou do pořádku veřejné finance, nebudou zvyšovat daně, a vše je naopak, a média jim to tolerují.

Martina: Přesně tak. Řekni mi, čím to, že u soudu by tvoje špatné pivo, nebo várka špatného piva, byla jasným předmětem doličným: „Ochutnejte, pane obhájce, nebo pane soudce“, tak vlastně věci, které se dějí kolem nás, a které jsou i pojmenovány, jako že jsou špatně – dokonce i naši různí sousedé po Evropě už je zrekognoskovali jako ne úplně správné – tak domoci se práva, když s tím nesouhlasíš, vymahatelné není.

Stanislav Bernard: Problém je ten, že tady existují mainstreamová média, která jdou politikům na ruku. To jsou lidé – já řadu těchto lidí znám – o kterých jsem si myslel, že mají v hlavě, řekněme, zdravý rozum, ale nemají. Dneska, když se podívám na Českou televizi, když se podívám na Seznam, když se podívám na tato média, tak tito lidé jdou skutečně na ruku vládě, a to nejenom tím, že nám

dodali místo ležáku nějakou limonádu. Vždyť si vem, že tahle vláda naslibovala, že veřejné finance uvedou do pořádku, že nebudou zvyšovat daně, a tak dále, a všechno je naopak. Ale bohužel mají na své straně média. Tady média přestala fungovat jako hlídací pes demokracie.

Martina: Já tomu říkám „hlídací pštros demokracie“. Ano, tys to teď řekl, když politik, který se navíc třeba profiluje, nebo prezentuje, jako pravicový, tak...

Stanislav Bernard: Tam není nikdo pravicový. Ani náhodou.

Martina: K tomu se taky dostaneme. Nebo konzervativní, a chce oslovit pravicové voliče, jako jsi třeba ty, tak samozřejmě říká to, co jsi řekl: „Snížíme daně, snížíme byrokracii, lepší podmínky pro podnikání...“

Stanislav Bernard: Všechno je naopak.

Martina: Ano. Ale je to vlastně zase vymlčené, maximálně získá...

Stanislav Bernard: Protože tady jim to média tolerují, a média mají obrovský vliv na lidi. Když pořád dokola čteš, že to je v pořádku – tedy, že to vymlčují, jak říkáš – tak to tak bohužel funguje.

Martina: Je to sedmá velmoc.

Stanislav Bernard: Bohužel.

Martina: Slyšela jsem, že poprvé to bylo pojmenováno jako pátá velmoc, a poprvé to tak pojmenoval Napoleon, když bojoval proti čtyřem velmocím, a pak proti jednomu periodiku. A také se tomu někdy říká čtvrtá moc – a tady je soudní, zákonodárná – a zjevně to funguje. Ty jsi vzpomenul jeden z nejdůležitějších projevů, který nás možná měl trochu trknout, a to byl okamžik, kdy covid skončil v den, kdy začala válka na Ukrajině. Tys řekl, že tě to tedy trklo, a myslím, že takových lidí bylo víc. Ale zase stejně – pokrčíme rameny, a věnujeme se dalším tématům.

Martina: Další kauza.

Většina novinářů píše to, co se po nich chce

Martina: Ale přesto všechno bych byla ráda, kdybys to pro mě nějak pojmenoval. Co to pro tebe v tu chvíli signalizovalo? To, že 24. února roku 2022, covid jako když utne.

Stanislav Bernard: Opět se to týká médií, o kterých tady hovoříme. Už to vlastně nebylo téma dne. Před tím to bylo dva roky téma dne – covid, covid, covid – a najednou covid nebyl. Takže nevím, jak to pojmenovat, prostě jsou tito novináři svým způsobem chudáci. Prostě píší to, co se po nich chce, nebo čemu – dejme tomu – věří, ale je to zoufalé.

Martina: Tak když už bychom to chtěli trochu analyzovat, tak někteří tomu věří, a proto tam jsou, protože si je vybrali majitelé, kteří tomu věří. A někteří tomu radši věří, protože to zaručuje kariérní postup. Ale to všecko se dá vlastně pochopit. Já dokážu pochopit, že někdo něco napíše, udělá, za peníze, nebo kvůli prestiži, nebo protože cítí, že tudy vede cesta nahoru. Nebudu to hodnotit, ale chápu to. Ale jak to, že si to my necháme líbit?

Stanislav Bernard: Tak to je pořád dokola. Je tady dav, jsou tady lidé, kteří se chtějí mít dobře, mají děti, tak se věnují svým dětem, a přestávají se věnovat tomu, co se kolem nich děje. A já říkám, že to vnímám a že ty lidi chápu. Já to skutečně chápu, protože jsou to mladí lidé, mají malé děti, a nechtějí se pořád bavit jenom tím, že tady je nějaká banda politiků, kteří si z nás dělají dobrý den. Já to vidím ve firmě. Když máme třeba poradu vedení, tak tam samozřejmě spolu mnohdy navzájem nesouhlasíme, někdo to vidí skutečně jinak, někdo to vidí svým způsobem naivně, a věří tomu, co se nám tady předkládá. Ale tento člověk je pro mě tak podstatný, tak důležitý, že ho mám rád, takže prostě...

Martina: Promiň, vím, že podnikáš dlouho, a vím, že sis pro svůj úspěch došel cestou bolavou, zábavnou, protože tě to vždycky bavilo, ale zároveň cestou, která tě stála spoustu osobních obětí, a ve výsledku i zdraví, tak si myslím, že k tomu máš co říct. A říkáš, že mají co dělat s tím, aby se postarali o děti, aby je uživili, nemají čas – jak by řekla babička – vykládat kopyta z rance, a pořád přemýšlet nad tím, co kdo udělal špatně. Ale když mám malé dítě, a někdo mě zblbne natolik, že ho třeba nechám naočkovat, a ono má potíže – a teď se okolní státy začínají rodičům omlouvat za to, že je přiměly k tomu, aby děti nechali očkovat – jestliže máš větší děti a bojíš se, že by třeba mohly narukovat, přestože ty sám si myslíš, že by bylo dobré postupovat jinak, jestliže tvůj syn něco vybudoval, a někdo mu to zavřel, jestliže tvého syna, nebo dceru vyhodí z práce, protože neměl dostatečně korektní názory – tak přece v tu chvíli se musím já, nejenom jako občan, ale jako myslící člověk, a především rodič, začít ptát.

Stanislav Bernard: Musím říct jednu věc: My, naše firma, jsme svým způsobem jakýsi ostrov pozitivní deviace. Když se tam spolu bavíme, tak to k něčemu vede, vždycky když něco řešíme, tak hledáme, aby to někam vedlo, a svým způsobem se ani nedostáváme do styku s tím, o čem teď hovoříš. Tam se lidi skutečně zdraví, usmívají se na sebe. Nechci říct, že jsme nějakí blázniví, nebo něco takového. Je za tím spousta kroků, byly tam hodnoty, které si lidé zvolili, a my jsme to respektovali, a dávali jsme tomu zelenou, a obrovsky se proměnila atmosféra ve firmě, a tak dále. Takže, když hovoříš o tom, že by to ty lidi mělo trknout a podobně, tak já říkám, že jsme svým způsobem jakýsi, řekněme, ostrov, a že dává smysl fungovat v té firmě, a být tam aktivní, a tak dále.

Martina: Vlastně popisuješ stav, kdy jsou lidi rádi, že jsou zaměstnaní u vás, že pracují pro vás a že firemní pravidla...

Stanislav Bernard: Oni si je sami vymysleli. My jsme jim dali tu pravomoc. Řekli jsme: „Zvolte si svoje hodnoty, zvolte si poslání firmy.“ – trvalo to rok a půl, a skutečně dneska to funguje. My jsme v té době měli sto lidí, dneska máme přes dvě stě šedesát lidí, a těch nových sto šedesát lidí už bylo vybíráno podle hodnot, které si těch původních sto lidí vybralo. A je to obrovsky silné, protože nevezmeš do firmy někoho, kdo by s tím byl v tvrdém rozporu. Nevezmeš ho tam. Takže tam jsou svým způsobem lidé, kteří dávají smysl.

Všechny příspěvky s Stanislav Bernard

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.